

Jutro je...!

Zvrnnn...O neee, opet onaj užasan zvuk alarma. Okrećem se na drugu stranu, jastuk stavljam na glavu... još samo pet minuta! Opet sam zaspala, sanjam najljepši san. Čujem tup udarac vrata, ulazi mama u sobu.Ustajem, rastežem se, dogegala sam do kupaonice. Puštam vodu iz slavine, okus paste mi ispunjava usta, hladna voda me rastrese. Pogledam u ogledalo, onako mrzovoljno. Ne volim ustajati rano, a još manje ići u školu. Kosa mi je ko da me topiralo cijelu noć. Vezat ču rep. Ulazim u sobu, na stolici vidim već pripremljenu robu. Ne sviđa mi se, oblačim nešto drugo iz ormara. Brat neće da ide u dućan, šta ču... moram ja. Gladna sam, a da nisam ne bih ni ja išla. Ko ga šiša, nek sam sebi kupuje marendu. Razmaženo derište! Pojela sam doručak polako, a on kao neka zvijer doslovno je sve progutao. Gledam na sat... dobro je,još pet minuta. Telefon zvoni, susjede pitaju jedno te isto svaki dan.“Kad krećemo?“ Pa pobogu, krećemo uvijek isto u sedam i po. Uzimam torbu izlazim vani. Hladnjikavo je, vučemo se niz ulicu kao da idemo na strijeljanje. Svi osim mog brata. On kao da ima motor u sebi.Ulazim u školu sjedam u klupu, gledam kao da se prvi put susrećemo .Nastavnik kaže da pišemo sastav!

“Ma kako da pišem kad se još ni probudila nisam. Jedva čekam da završi ovaj dan!“

Leona Milković, 6.a